

1/4

Den Ohlin-Höglundska debatten

om vad de båda herrarna egentligen skall debattera, om och när de får tillfälle till ordentlig debatt, var från början något parodisk och har icke förbättrats genom den långa raden av inlägg. Även framstående politiker brukar kunna anordna en diskussion utan så många förberedande ansträngningar. Felet är uppenbarligen hr Höglunds. För denne har det gällt att överskylla sina blamager som kommunistympatisör genom att skapa en sensation kring något annat. Redan skrytsamheten i hans utmaning var typisk för mannen; "den största lokal som kan uppdrivas i huvudstaden" skulle tas i anspråk för den märkvärdiga duellen. Med skrytet blandades fraser som skulle ge intrycket av gammal gentlemannaduellant; ett slags musketörjargong har alltid omhulldats av denne intrigör (mest gymnasistmässigt möter den i diktsamlingen Bläck och blod). Sedan har hr Höglund, sin vana trogen, snabbt övergått till förvrängningar och smädelser — grova, men icke fullt så grova som tidigare utfall mot Hjalmar Branting och Per Albin Hansson. Hr Ohlin har uppträtt med en korrekthet som är effektiv genom kontrastverkan. Han tillgriper inte kraftord av den typ som socialdemokratiska ledare nyttjade för att tillrättavisa hr Höglund; de är som bekant förbehållna det parti som oavbrutet klagat över motståndarnas hårdhet.

Beträffande stadgan eller författningen för en europeisk federation är det särskilt en synpunkt Layton framhåver. Att det stora flertalet ämnen utom försvar och tullar måste avgöras av de deltagande staterna var för sig är självklart, och därför måste man också utgå från att partiväsendet huvudsakligen kommer att uppbyggas kring inomstatliga spörsmål, icke kring unionella problem. Man måste emellertid fasthålla vid att unionen förutsätter en gemensam politisk grundsyn, och fördens skull är det nödvändigt att demokratins grundsatser — allmän rösträtt, religions-, förenings- och tryckfrihet, skydd för språkliga minoriteter osv. — fastslås att gälla för alla. En bindande rättighetsförklaring, närmast motsvarande den i USA gällande, måste alltså ingå i federationens stadga. Och liksom i USA bör det anförtros åt en högsta domstol att avgöra när en stat bryter mot de sålunda fastslagna principerna. Hot om uteslutning ur unionen kommer enligt Layton att bli en tillräcklig garanti för stadgans efterlevnad — en uppfattning som synes väl optimistisk. I några avslutande satser betonar Layton att en västunion inte skall bli en rival till Förenta nationerna, utan ingå i och verka för denna sammanslutning. Världens slutliga organisation skall bli "en federation av federationer".

En rad inlägg från senare tid tyder på att Laytons tankegång är ett ut-